

el clàssic problema dels ponts de Königsberg a Girona i fins i tot s'han relacionat unes inscripcions eclesials a la Garrotxa i a Oviedo amb l'hipercub dalinià, la qual cosa ha permès al visitant endinsar-se en un univers geomètric de n dimensions.

Aquesta exposició ha estat fruit de la col·laboració d'una sèrie de docents en diversos camps de la ciència, com Josep Tarrés (comissari de la mostra), Joan Miró i Lluís Sánchez-Cuenca (tots tres de la UdG), Manuel Moreno (Universitat Politècnica de Catalunya), Rafael García Molina (Universitat de Múrcia) i Agustín Martín (CSIC).

UN NIU D'ENCERTS Plou a Girona, i es neguen el carrer Saragossa i els accessos acabats de fer a la N-II. Edificis públics nous de trinca tenen degoters. Els accessos a peu a l'Auditori, a la Devesa, són propis d'un país tercermundista.

Les obres de l'ex-Santa Caterina han convertit la circulació i l'aparcament al seu entorn en un despropòsit, amb espais desaprovechats i unes rampes subterrànies encabides al mig del pas per les quals no passen vehicles més alts que un turisme. Les voreres són d'amplada imperial, però els camions que han de descarregar material a la Casa de Cultura hi han de pujar al damunt. A Jaume I cruïlla amb Joan Maragall, el carril de la dreta -en direcció a la plaça del Mercat- desapareix sense previ avís.

Tot just ara, l'Ajuntament dictamina que l'estació provisional d'autobusos s'ubicarà a la plaça de davant de l'Estació, després d'haver descartat els terrenys de la farinera Montserrat i la plaça Poeta Marquina (la del Núria, per als no iniciats).

Amb aquestes sàvies fintes, ¿qui dubta encara del feliç acabament de les estructures del TAV -obra senzilleta- en els terminis previstos? Però si l'Ajuntament en sap un niu, d'improvisar!

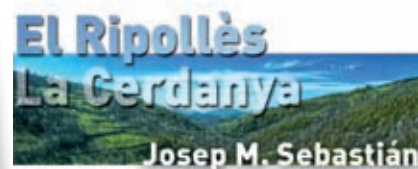
BANYOLES BOING-BOING Que l'aventura ven, sembla un fet demostrat. Suposo que per això l'Ajuntament de Banyoles ha decidit farcir els carrers de bonys. Per evitar els excessos de velocitat, diuen. Potser sí, però com que m'imagino un Ajuntament amb visió de futur, estic convençut que n'han fet tants com a reclam turístic o, almenys, per tenir contents els habitants amb emocions tan fortes que no cal anar-se'n cap al sud de Catalunya. En els carrers amb voravies amples i asfalt nou, hi ha bonys de llambordes rogenques, elegants, amb forma de trapezi; quan hi passen, els cotxes, les motos i els cotxets es mouen com cignes dansant música clàssica. Hi ha bonys matussers, d'asfalt, negres amb triangles blancs, en carrers llargs i estrets com ciris, amb cotxes aparcats a un sol costat del carrer. La meua pregunta és: tants energúmens motoritzats, imitadors de Fernando Alonso o de Dani Pedrosa viuen a Banyoles i rodals perquè tota la resta d'habitants hagin de moure's per la ciutat com si fos una muntanya russa? Si n'hi ha tants, deu ser fàcil enxampar-los, no? I si n'hi ha

>> *Una imatge de la mostra «Ciència recreativa. De Josep Estalella al segle XXI»*

pocs i es tracta només d'una «guerra preventiva» contra l'excés de velocitat, ¿per què botem justos per pecadors? A mi, la veritat, em reca haver de passar cada dia, per anar a treballar, per vint bonys d'aquests, mentre sé que alguns adolescents els troben idonis per fer motocròs urbà. Suposo que la resposta és fàcil: ens agrada l'aventura. I, a més, ven.

UN HOMENOT EXEMPLAR Hi ha persones que busquen contínuament enlluernar, i d'altres que, només -només?!, il·luminen. De la mateixa manera, hi ha funcionaris i hi ha persones que fan funcionar l'Administració. Al Consell Comarcal del Pla de l'Estany n'hi ha, almenys, una, d'aquestes persones: en Miquel Rustullet. Fa molts anys que, amb iniciativa, silenci i perseverança, va desbrossant els camins històrics i culturals de la comarca amb estudis rigorosos i gens pretensiosos, amb exposicions clares, simples i educatives, amb llibres brodats amb primor. En algunes ocasions ni tan sols hi apareix el seu nom, tot i que n'és l'ànima; en d'altres, òbviament, signa els seus treballs. Però sempre el lector, l'espectador, el visitant sent recompensada la seva curiositat cultural amb dades, aportacions, informacions que l'enriqueixen com a ciutadà. Fa molt poc que acaba de treure un llibre sobre la guerra del Francès a la comarca del Pla de l'Estany, i al llibre l'acompanya una exposició itinerant. Com en ocasions anteriors (la Guerra Civil, festes, imatges, estudis...) només -només?!- ens cal dir: *Château, Monsieur Rustullet!*

UN LLEGAT CONFLICTIU El llegat multimilionari de l'empresari ripollès Eduard Soler a la fundació de l'Escola del Treball continua creant polèmica després de gairebé vuit anys de la seva mort. De fet, el volum de l'herència és prou important perquè els interessos no sempre convergeixin i

es vagin allunyant, a mesura que passa el temps, dels que van inspirar la filantropia del soci fundador de Soler i Palau. Res de nou, doncs. Ja havia deixat escrit Josep Pla que aquest és un país en el qual la meitat de la gent està barallada amb l'altra meitat, i normalment per qüestions d'herències. En aquest cas, la cosa encara s'agreuja per la barrija-barreja d'interessos empresarials i polítics que representa la mateixa composició de la fundació, val a dir que seguint la voluntat del mateix Soler.

L'actual polèmica sorgeix de determinades decisions preses pels patrons, que no plauen i han estat fortament contestades per part del personal docent de l'escola, entre ells i al capdavant l'exdirector, nomenat per Soler i ara acomiadat. El que habitualment són conflictes interns en qualsevol empresa que aplica canvis, en aquest cas va més enllà i provoca irrupcions en el ple de Ripoll, bustiades per part dels afectats i declaracions, contradecles i recontra-declaracions a la premsa. Algunes persones de la part afectada en les seves manifestacions no paren d'invocar el nom d'Eduard Soler com si es tractés d'un sant a qui encomanar-se: que si el senyor Soler hauria fet això o allò, que si han traït la voluntat del senyor Soler, que què deu dir el senyor Soler des de la seva tomba, etc. Aquesta descarada utilització –després de beatificar-lo directament sense ni tan sols la intervenció d'un advocat del diable– de la figura de l'impulsor de l'Escola del Treball és vergonyosa. No cal invocar ningú ni especular sobre les suposades opinions o actituds d'un difunt per fer-nos creure el contrari que tot plegat només és una qüestió de diners.

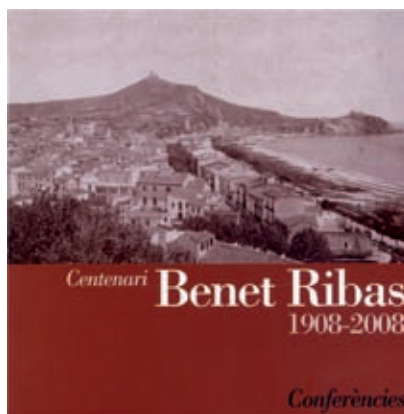
LA C-17: ARA SÍ, ARA NO La manca d'inversions en les comunicacions del Ripollès i la precarietat de les seves carreteres i serveis de ferrocarril és un tema que esdevé actualment pesat, avorrit i reiteratiu per als habitants d'aquesta comarca. Tard i malament, l'actual conseller de Política Territorial i Obres Públiques, Joaquim Nadal, es va vantar un i mil cops de l'heroïcitat que ja s'estaven desdoblant els poc

menys de quaranta quilòmetres entre Vic i Ripoll. Ara, amb la boca més petita, el mateix Nadal ha anunciat que les obres s'aturaven. L'economia es mou, els governs canvien, però el Ripollès sempre és al mateix lloc.

BENET AMB BE DE BLANES S'ha acabat el cicle de conferències celebrat al Centre Catòlic de Blanes en commemoració del centenari del naixement de Benet Ribas i Fogueroles (1908-1997). S'hi ha parlat d'actituds cíviques per construir Catalunya, de Mercè Rodoreda i la seva vocació literària, de la trama oculta dels mitjans de comunicació, de política i compromís social, del blanenc universal Jaume Ferrer (segles xv-xvi) i de Blanes i el Montseny. Hi han passat personalitats conegudes com Jordi Pujol, Vinyet Panyella, Jordi Xargayó i Josep López de Lerma, entre altres. La temàtica ha estat fidel al pensament de Benet Ribas: el país, la seva gent, el món del periodisme i de la literatura, i Blanes. Benet Ribas, el creador dels famosos premis Recull l'any 1964, va ser, en vida, un referent en els moviments cíviics de la seva vila nadiua. L'homenatge d'enguany ha estat un acte de justícia.

>> Benet Ribas va ser un referent en els moviments cíviics.

HOSTALRIC VOL LLUIR LES MURALLES

Fa temps que Hostalric, gràcies a l'esforç municipal, potencia el seu patrimoni. Avui, una visita a la vila permet veure algunes de les torres de defensa per dins, per fora i per dalt, i anar d'una a l'altra pel camí de ronda recuperat en part. Se'n conserven deu: la de darrere del convent dels mínims –avui seu de l'Ajuntament–, la dels Freres, la de la plaça dels Bous, les d'Arenas, Bailina, Caís i Tuies Negra, la d'Ararà, que era la presó, i la de l'Arc de Barcelona. Una mica més enllà, un enigmàtic soterrani es presta a evocacions jueves. I, finalment, hi ha la imponent fortalesa del segle xviii, al cim del turó, amb soterranis i passadissos que exciten la imaginació. Ara l'Ajuntament d'Hostalric vol tornar el recinte emmurallat a la seva dignitat inicial suprimint portes i finestres obertes sense permís pels propietaris de les cases adossades i els garatges i magatzems afegits. Aquesta apropiació en alguna època havia passat a ser tan normal que la decisió municipal divideix la població entre els que l'aplaudeixen i els que la critiquen. La polèmica està servida.

LLORET I LA QUALITAT

A Lloret l'Ajuntament s'ha proposat fer retirar les antiestètiques penjarelles de les botigues turístiques que, a manera de mostres a l'exterior, entapissen les façanes dels establiments. Sobren samarretes i falten, en tot cas, aparadors amb productes de més qualitat per contribuir a canviar un turisme mediocre per un de més distingit. Serà, segurament, el problema de l'ou i la gallina, i es discutirà temps. Hi ha 1.200 comerços i s'han presentat 65 alegacions a l'ordenança, xifra que proporcionalment és poca cosa i demostra que bona part dels comerciants estan de la banda de l'Ajuntament. Les alegacions provenen dels sectors dels hindús, els jueus i els àrabs, acostumats a uns estils diferents, en els quals la manipulació dels articles, el regateig i la dialèctica són habituals. També hi ha algun cristià que no acaba de veure clar que retornar a un model de més categoria l'afavoreixi. Temps al temps...